

Søen, som Nævnet tillader, og som han er i Stand til at nedramme sine Pæle“, og det er de tre Ord: „som Nævnet tillader“, jeg er bange for ville komme til at gøre Ulykker. Thi lige saa vist som det er, at Fiskerne have været forfordelte ved de Bestemmelser, der have gældt for Aalegaardsfiskeriet, saa længe Loven af 5. April 1888 har eksisteret, lige saa vist er det, at det ikke er i Fiskernes Interesse, at Aalegaardsejernes Ret bliver traadt for nær i Fremtiden. Det er derfor i Fiskernes som i alles Interesse, at denne Bestemmelse om, at Nævnet kan afgøre, hvor langt en Aalegaardsejer maa gaa med sin Aalegaard ud i Havet, ikke bliver benyttet for stramt. Det er et Indgreb i den Ret, Aalegaardsejeren har haft hidtil, i alt Fald for de aabne Kysters Vedkommende. Der har aldrig nogen Sinde været nedlagt Indsigelse imod, at han maatte gaa saa langt ud, som han overhovedet kunde anbringe sine Pæle, altsaa anlægge sin Aalegaard. Naar nu Nævnet kommer til at blande sig ind der, vil jeg haabe, at det Overnævnet, der bliver institueret, de tre Mænd, der skulle afgøre den Slags Spørgsmaal i sidste Instans — og det er temmelig sikkert, at overalt, hvor der rejses Tvivl om, hvorvidt en Aalegaardsejer har Ret eller ikke til at gaa saa langt ud med sin Aalegaard, som han ønsker, vil han ikke blive staaende ved en Kendelse af det stedlige Nævn, hvis den gaar ham imod, men rimeligvis have Sagen afgjort af Overnævnet —, ville anlægge en Forretningsgang, anlægge et System for sine Afgørelser, danne et Princip for, hvorledes man behandler den Slags Spørgsmaal, som er af en saadan Beskaffenhed, at det kan godkendes ogsaa rent moralsk af begge Parter. Det er nemlig hverken i Aalegaardsejernes — det vil jeg tillade mig at gentage — eller i Fiskernes Interesse, at der bliver afsagt Kendelser, hvorom den ene Part maa sige: Der have de taget noget af den Ret, som tilkommer mig. Det er ingen af Parterne tjent med. Jeg vil derfor udtale det Haab, at dette Nævn maa behandle alle den Slags Spørgsmaal saa yderligt samvittighedsfuldt, at der ikke med Føje kan blive Anledning til Klage fra Aalegaardsejeres Side.

Det andet Punkt i samme Paragraf, som jeg er meget betænkelig ved, gaar ud paa, at en Kendelse, der er afsagt af et stedligt Nævn, kan inden Forløbet af 3 Døgn, efter at den er meddelt Parterne, indankes for Overnævnet. Jeg anser 3 Døgn for at være en noget for knap Frist.

Jeg indrømmer naturligvis — det vil jeg gerne sige til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) —, at det er af yderste Vigtighed, at der ikke spildes Tid, men jeg er alligevel af den Formening, at 3 Døgn er for knapt, og navnlig vil jeg have Lov til at gøre opmærksom paa, at det ser mærk værdigt ud, at man mener at kunne nøjes med en Appelfrist af 3 Døgn, efter at den højtærede Minister har foreslaaet 4 Uger. Jeg vil indrømme, at 4 Uger maaske er lidt for længe, og at man maaske kunde være gaaet ned til 14 eller maaske endog 7 Dage, men at forlange af vore skikkelige og brave, noget ubeslutsomme Fiskere, at de paa 3 Døgn skulle tage en endelig Bestemmelse om, hvorvidt de ville appellere en Kendelse eller ikke, anser jeg for at være ret uheldigt for dem. Man maa gaa ud fra, at en stor Del af dem i mange Tilfælde ville søge Raad og Vejledning, inden de tage en saadan Beslutning, og dertil er der ikke ret megen Tid at løbe paa, naar man kun har 3 Døgn i alt at anvende.

Imidlertid ere disse og forskellige andre Betæneligheder, som jeg har haft, af den Beskaffenhed, at jeg alligevel betragter dem som underordnede Spørgsmaal i Sammenligning med det store, almindelige Spørgsmaal om at komme til Ende med disse — som det ofte har set ud — endeløse Forhandlinger om en Fiskerilov her i Landet. Jeg vil slutte mig ganske til de Udtalelser, der fremkom fra de to ærede Talere, der have talt før mig, om det ønskelige i, at det Arbejde, som vi nu endelig ere komne til Ende med, vil blive til fremtidig Gavn for den store Del af vort Samfunds Borgere, for hvis Skyld Loven gives.

Emil Petersen: Da jeg vil henstille til dette høje Ting at vedtage den foreliggende Flertalsindstilling, kan jeg fatte mig i Korthed, idet jeg kan henholde mig til, hvad de ærede Medlemmer, der have talt i denne Sag, have fremsat. Jeg tror imidlertid, at den ærede Ordfører var noget dristig, naar han sagde, at alle ville blive tilfredse med denne Lov. Det er min Overbevisning, at ligesom man indenfor Udvalget har haft forskellige Synspunkter, og flere af os ere mer eller mindre tilfredse med det Resultat, vi have naaet, saaledes vil det ogsaa gaa ude i Fiskerbefolkningen, naar de skulle til at arbejde med denne ny Lov. Hver Gang man vil røre ved et Forhold, som et Be-